

— Мамо, каза тихо Василчо, — дай ми 20 стотинки да си купиш играчка.

Майка му помисли, че това е причината гдѣто Василчо е замисленъ, та му даде паритѣ. Василчо бързо излѣзе на улицата и слѣдъ малко се завърнѣ, но не носеше никаква играчка.

— Славчо, каква играчка си купи? — го попита майка му.

Славчо мълчеше.

— Синко, защо мълчишъ? Да не си изгубилъ паритѣ?

— Мамо, прости ме, азъ те излъгахъ. Съ паритѣ азъ не купихъ играчка, а ги дадохъ другиму.

— А кому ги даде?

— Мамо, обѣщай ми, че ще ме простишъ гдѣто излъгахъ и азъ ще ти разкажа всичко.

— Добрѣ, обѣщавамъ ти!

— Когато се връщахъ отъ училището, на улицата срѣцнахъ малко, сухо момиченце. То водѣше единъ слѣпъ старецъ. Тѣ ходихъ отъ къща на къща да просѣтъ милостиня. Но азъ видѣхъ че въ торбитѣ имъ нѣма никакъ хлѣбъ и си помислихъ: когато азъ ямъ у дома на богатата трапеза, тѣзи нещастни хора ходятъ